

MINNESORD

vid festet Olofsborgs (Savonlinnas) 400-åriga fest

den 29 Juli 1875.*)

I.

Kom, vän, kom, främling, till vår strand,
Att glädjas med de glada!
Betrakta detta sköna land,
Der Saimas döttrar bada:
Hvar har väl Skaparns majestät
Tryckt in ett älskligare fjät?

Hög sträcker åsen ut sin arm
Kring insjöns klara yta;
Ändlösa sjöar, barm vid barm,
I kärlek sammanflyta.
Allt andas lugn, allt doftar frid;
Hvem tänker här på livvets strid?

Gå, fråga hyddans öppna dörr,
Hvars tröskel vinkar alla,
Om hon har stått så öppen förr,
Att hvarje främling kalla;
Gå, fråga svedens gula skörd,
Om aldrig förr hans ro blef störd!

Och fråga gamla Olofsborg
Hvi här sin grund han fästet,
Om aldrig nöd, om aldrig sorg
I fridens dalar gästet,
Om blott på skämt han rest sitt torn
Som lada för det gyllne korn!

*) AF Z. T.

Var lycklig, njut din glada ro,
Du barn af bättre dagar,
Och prisa Gud, att ur ditt bo
Dig intet våld förjagar!
Det var ej dina fäders lott:
De visste mer om detta slott.

Och har du, gamla mur, ett svar
Med fyra seklers tunga,
Förtälj oss om den tid, som var,
När tornen restes unga;
Berätta för den blåa sjön
För hvems skull du står här på ön!

II.

Det var herr Erik af Tottestam,
En riddare utan fruktan:
„Här går allt slödder i Savo fram;
Nu skola vi mura käckt en damm
Till stora Novgorods tuktan.

„Sankt Olof hjelpe och helge Georg;
Två sköldar skola oss täcka:
Det starka Wiborg är oväns sorg,
Och Savos trotsiga Olofsborg
Skall bli honom hård att knäcka.“

Gud nåde den, som var trög och sen;
Då gällde gå flink och trogen:
En hand bar murslef, och svärd bar en,
Ett öga mätte ut mur och sten,
Det andra såg emot skogen.

En väktare står på den höga mur,
Han spejar mot fjerran öster,
Han blåser med makt i stridens lur,
Det dånar i berg som hagelskur,
Det ekar som tusen röster.

De komma, de komma som havets våg,
I långa, brokiga leder,
De rida med hån i svedens råg,
Och landet ryker i härjningståg,
Och menskorna huggas neder.

Då blixtar svärd i herr Eriks hand,
Då talar han stolt de orden:
„Upp, män från moar och ås och strand,
Nu skola vi värna det skönsta land,
Som Gud har skapat på jorden.“

Och vid han talar, vid stranden står
En skog af blänkande lansar;
Som vinterstorm emot bergen går,
En skur af smattrande pilar slår
Mot murens trotsiga pansar.

Der falla de ned som regn, som rök;
Den larmande hop sig skingrar.
Herr Erik bidar som bergens hög:
„Nu skola vi gälda ett kärt besök
Och slå de gäster på fingrar.“

Och upp slås porten, och Savos män
De flyende skaror hinna,
Der tages plundrarens rof igen;
Långt bortom Ladogas stränder än
Ses fiendelandet brinna.

III.

I regn af blommor slocknad är hatets fackla;
Med östanvinden kommer ej stridens dunder,
När sekler somnat bort, som en rödlätt våg
Går tyst en kväll i Pihlajavesi under.

Vän är den ovän nu, som i blodig härnad
Oss förr har gästtat. Lyckliga, lugna stränder
I skördar gunga. Fridfull i sommarnatt
Den första stjernans glans sig på fästet tänder.

När nu en häröld träder på borgens tinnar,
Att speja himmelens rand i öster, vester,
Förkunna glada toner en brokig rad
Af helge Olofs fredlige fjerran gäster.

Och festens fanor fläkta i sommarvinden,
Den gamla borgen klädes i löf och kransar,
Liksom när, hundraårig, en veteran
På barnbarns barnbarns bröllopp med bruden dansar.

Och redligt har han under de långa skiften
Försvarat odlarns tegar och helat såren;
Som höstens sista, vissnade, gula löf
Beskyddar sippans börjande blad i våren.

☞ Den dag skall gry, när kajan förgäfves söker
En remnad mur att bygga sitt förra näste,
Och Savos piltar leta i tanklöst skämt
Ett rostadt jern ur gruset af Olofs fäste.

Men då står kvar den lefvande starka muren,
Som oförstörbar, slagen och upprätt vorden,
Bakom Sankt Olofs ramlade mur och torn
Så fast försvarat älskade fosterjorden.

Då står det oförvissnade finska folket,
Stödt på sitt goda svärd, medan sekler svinna,
Och skådar tankfullt Pihlajavesis våg
Bortskölja sista gruset af Savonlinna.

Frid öfver fäders graf, öfver söners blomning
Och ädla verk, som mäktiga frukter bära!
Må Herren finna dig, folk, vid domedag
Dödt på din post vid polernas snö med ära!

